

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 399)

Aug (1) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. அர்த்த பஞ்சகம்.....5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....8
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....14

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 219)

71. ப்ராணகாலாதி தேவைச்ச வ்யாபிநாபி ச பிண்டகம்
அக்நேய நம இதி ஏவம் யமாய நம இதி அபி

பொருள் – ப்ராணனைக் குறிக்கும் “ஹ”, காலத்தைக் குறிக்கும் “ர”, ஆதிதேவ ஆகாரத்தைக் குறிப்பதான புள்ளி, பிண்டகம் ஆகியவற்றுடன் “நம:” என்பது இணைந்து “ஓம் ஹ்ராம் அக்நேய நம:” மற்றும் “ஓம் ஹ்ரமாம் யமாய நம:” ஆகிய மந்திரங்கள் உள்ளன.

72. நர: ஸ பகவாந் வ்யாபீ பிண்டோ நிர்ருதயே நம:
யாதுதாநேசமந்த்ர: அயம் ஜலசஸ்யாவதாரய

பொருள் – நர என்பதைக் குறிக்கும் “ந”, பகவானைக் குறிக்கும் “ல்ரு”, தொடர்ந்து புள்ளி, தொடர்ந்து “நிர்ருதயே நம:” என்பது அமைகிறது. இது “ஓம் ந்ல்ரும் நிர்ருதயே நம:” என்னும் ஜல அதிபதியான வருணனுடைய மந்திரமாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 85)

113. தூரே பவது தே வீர! ஜல்ப: ஸஹ விதண்டயா
த்வமேவ ஸ்திரவாதாத்மநா நிருந்தி பரிபந்திந:

பொருள் – [குரு கூறுவது] வீரம் நிறைந்தவனே! ஜல்பத்துடன் (எந்தவிதமான சாரமும் இல்லாமல் உள்ள நீண்ட பேச்சுகள்) சேர்ந்த விதண்டை (தனது கருத்தை உரைக்காமல், மற்றவர்களுடைய கருத்தை மறுத்தபடி இருத்தல்) என்னும் இரண்டு வாதங்களும் உனை விட்டு தூரமாகவே இருக்கட்டும். உறுதியான வாதம் என்பதைக் கொண்டு விரோதிகளை வெல்வாயாக.

[குரு] அல்லது விச்வாமித்திரர் உபதேசித்த பலா மற்றும் அதிபலா ஆகிய மந்த்ரங்களைக் கொண்டு இராமன் வென்றது போன்று, மற்றவர்களை வெல்லவேண்டும் என்னும் நோக்கம் இல்லாமல், எனது உத்தரவை ஏற்று, வேதங்களையும் ஈச்வரனையும் தூஷிப்பவர்களை வெல்வாயாக. அவர்களை நீ ஜல்ப விதண்டைகளைக் கொண்டும் வெல்லலாம்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

அர்த்த பஞ்சகம்

(பகுதி - 3)

வ்யாக்யானம் - புருஷார்த்தங்களில் தர்மமாவது ப்ராணி ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாகப் பண்ணும் வருத்தி விசேஷங்கள். அர்த்தமாவது வர்ணாச்ரமாநுரூபமாக தந தாந்யங்களை ஸங்க்ரஹித்து தேவதா விஷயங்களிலும், பைத்ருகமான கர்மங்களிலும், ப்ராணிகள் விஷயமாகவும், உத்க்ருஷ்டமான தேச கால பாத்ரங்களையறிந்து, தர்மபுத்த்யா வ்யயிக்கை. காமமாவது ஐஹ லௌகிகமாயும், பார லௌகிகமாயும் த்விவிதமாயிருக்கும். இஹ லோகத்தில் காமமாவது, பித்ரு மாத்ரு ரத்ந தந தாந்ய வஸ்த்ராந்ந பாந புத்ர மித்ர களத்ர பசு க்ருஹ சேஷத்ர சந்தந குஸும தாம்பூலாதி பதார்த்தங்களில் சப்தாதி விஷயாநுபவத்தால் வந்த ஸுகவிசேஷங்கள். பரலோகத்தில் காமமாவது, இதில் விலக்ஷணமாய், தேஜோரூபமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களிலே சென்று, பசி தாக சோக மோஹ ஜரா மரணாதிகள் இன்றிக்கே, ஆர்ஜித்த புண்யத்துக்கீடாக அம்ருத பாநம் பண்ணி, அப்ஸரஸ்ஸுக்களோடே சப்தாதி விஷயாநுபவம் பண்ணுகை.

விளக்கம் - புருஷார்த்தங்களில் தர்மம் என்பது, உயிர்களுடைய காப்பாற்றுதல்களுக்கு ஏற்றபடியாக அவற்றை வளரும்படிச் செய்யும் சிறப்புகள் ஆகும். அர்த்தம் என்பது அவரவர்களுடைய வர்ணாச்ரமத்திற்கு ஏற்றபடி, தனம் மற்றும் தானியங்களைச் சேர்த்து, தேவதைகள் விஷயத்திலும், தந்தை விஷயமான கர்மங்களிலும், உயிர்கள் விஷயத்திலும் உயர்ந்த இடம் மற்றும் காலத்தை அறிந்து, தர்மபுத்தியுடன் வாழ்தல் ஆகும். காமம் என்பது இந்த லோகம் மற்றும் அந்த லோகம் என இரண்டுவிதக்களாக உள்ளது. இந்த லோகத்தில் காமம் என்பது தந்தை, தாய், புத்திரன், நண்பன், மனைவி, பசி, வீடு இருப்பிடம், சந்தனம், மலர்கள், தாம்பூலம் என்பதான பொருள்களில், ஓசை முதலான புலன் விஷயங்களுடைய அநுபவத்தால் ஏற்படும் சுகங்கள் ஆகும். அந்த லோகத்தில் காமம் என்பது இதிலிருந்து வேறுபட்டதாக, தேஜஸ் வடிவான ஸ்வர்கம் போன்ற லோகங்களுக்கு சென்று, “பசி, தாகம், சோகம், மோகம், வயோதிகம், மரணம்”

போன்றவை இல்லாமல், இதுவரை சேகரித்து வைத்துள்ள புண்ணியத்திற்கு ஈடாக ஸ்வர்கத்தில் அமிர்த்ததைப் பருகி, அப்ரஸஸ் போன்று பலருடன், சப்தம் முதலான புலன் விஷயங்கள் மூலம் அனுபவித்தபடி இருத்தல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஆத்மாநுபவமாவது து:க்க நிவ்ருத்தி மாத்ரமான கேவலாத்மாநுபவ மாத்ரத்தையும் மோக்ஷமென்று சொல்லுவர்கள். இனி, பகவதநுபவரூபமான பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷமாவது, ப்ரார்ப்த கர்மசேஷமாய் அவச்யமநுபாவ்யமான புண்யபாபங்கள் நசித்து; “அஸ்தி ஜாயதே பரிணமதே விவர்த்ததே அபக்ஷயதே விநச்யதி” என்கிறபடியே, ஷட்பாவ விகாராஸ்பதமாய், தாபத்ரயாச்ரயமாய், பகவத் ஸ்வரூபத்தை மறைப்பித்து, விபரீத ஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கக் கடவதாய், ஸம்ஸார வர்த்தகமான ஸ்தூல சரீரத்தை உபேக்ஷயோடே பொகட்டு; ஸுஷும்நா நாடியாலே சிர: கபாலத்தை பேதித்துப் புறப்பட்டு, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே வானேற வழி பெற்று; “மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுள் அன்னதோரில்லியினூடு போய்”, ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தையும் வாஸநா ரேணுவையும் விரஜா ஸ்நாநத்தாலே கழித்து; ஸகல தாபங்களுமாரும்படி அமாநவ கர ஸ்பர்சமும் பெற்று; சுத்த ஸத்வாத்மகமாய், பஞ்சோபநிஷண்மயமாய், ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாய், பகவதநுபவைக பரிகரமாய், “ஒளிக்கொண்ட சோதி”யுமாய் இருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப் பெற்று; “முடியுடை வானவர் முறைமுறையெதிர் கொள்ள”, நிரதிசயாநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்தை ப்ராபித்து; லக்ஷ்மீ ஸஹிதனாய், பூமி நீளா நாயகனாய், விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய், “குழுமித் தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவுதோருரு”வான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை நித்யாநுபவம் பண்ணி, நித்ய கிங்கர ஸ்வபாவனாகை.

விளக்கம் - ஆத்ம அனுபவம் என்பது துக்கத்தைப் போக்குவதை மட்டுமே கொண்டுள்ளதான, ஆத்மாவை அனுபவித்தல் என்பதையே மோக்ஷம் எனக் கொள்வதாகும். அடுத்து பகவத் அனுபவம் என்ற ரூபத்தில் உள்ளதும், மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்த லக்ஷணமாக உள்ளதும் ஆகிய மோக்ஷம் என்பது என்ன? பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்களில் எஞ்சி உள்ளதும், அனுபவித்து மட்டுமே கழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாக உள்ள புண்ணிய பாபங்கள் அனைத்தையும் அழித்து; “அஸ்தி ஜாயதே பரிணமதே விவர்த்ததே அபக்ஷயதே விநச்யதி – இருப்பு, பிறப்பு, மாற்றம், வளர்தல், தேய்தல், அழித்தல்” என்பதாஅ ஆறுவிதமான

மாற்றங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், மூன்றுவிதமான துன்பங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், பகவத் ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதாகவும், விபரீதமான ஞானத்தை உண்டாக்குவதாகவும் உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தை வளரச் செய்யக் கூடிய சரீரத்தை “தள்ளவேண்டும்” என்ற எண்ணத்துடன் தள்ளி; ஸுஷும்நா நாடி வழியாகத் தலையில் உள்ள கபாலத்தின் மூலம் வெளியே புறப்பட்டு ஸுக்ஷ்ம சரீரத்துடன் வானில் செல்வதற்காக வழியை அடைந்து. பெரியதிருமடல் (16) - மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுள் அன்னதோரில்லியினூடு போய் - என்பதாகச் சென்று, ஸுக்ஷ்ம சரீரம் மற்றும் வாஸனைகளை விரஜா நதியில் நீராடிக் கழித்து; அனைத்து துன்பங்களும் போகும்படியாக அமாநவனுடைய கைகளால் தீண்டப்பட்டு; சுத்தஸத்வத்தை உள்ளடக்கியதாகவும், பஞ்ச உபநிஷத்மயமாகவும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தத்தை உண்டாக்குவதாகவும், பகவத் அனுபவத்தை அடைய வைக்கும் ஒரே வழியாகவும், திருவாய்மொழி (2-3-10) - ஒளிக்கொண்ட சோதி - என்பதாகவும் உள்ளதான, இந்த உலகில் காணப்படாத சரீரத்தை அடைந்து; திருவாய்மொழி (10-9-8) - முடியுடை வானவர் முறைமுறையெதிர் கொள்ள - என்பதாக எதிர்கொண்டு அழைக்கும்படியாக, எல்லையற்ற ஆனந்தம் நிறைந்த திருமாமணி மண்டபத்தை அடைந்து; மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாக, பூமாதேவி மற்றும் நீளாதேவியின் நாயகனாக, மென்மையான திருமேனி கொண்டவனாக, திருவாய்மொழி (5-5-10) - குழுமித் தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோர் உரு - என்பவனாக உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருந்து; அவனுக்கு எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்வதையே தனது இயல்பாகக் கொண்டிருக்கும் நிலையாகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 364)

5-4-4 பெண் பிறந்தார் எய்தும் பெருந்துயர் காண்கிலேன் என்று
ஒண் சுடரோன் வாராது ஒளித்தான் இம்மண்ணளந்த
கண் பெரிய செவ்வாய் எம்கார் ஏறு வாரானால்
எண் பெரிய சிந்தை நோய் தீர்ப்பார் ஆர் என்னையே

பொருள் – “மற்றவர்கள் வசப்பட்டவர்களும், மென்மையான இயல்பு உடையவர்களும் ஆகிய பெண்ணாகப் பிறந்தவர்கள் அடைகின்ற பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடி உள்ள துக்கத்தை என்னால் காண இயலாது”, என்று எண்ணியபடி, உதயகாலத்தில் மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் சூரியன், இப்போது வராமல், யார் ஆராய்ந்தாலும் கண்டு பிடிக்க இயலாதபடி ஒளிந்தான். இந்தப் பூமி அனைத்தும் தனக்கே ஆகும் என்று அளந்த மகிழ்வு காரணமாக மலர்ந்த விசாலமான கண்களையும், சிவந்த உதடுகளையும் கொண்டவனாக, தனது இத்தகைய அவயவங்களுடைய அழகால், என்னைப் போன்று உள்ளவர்கள் அனைவரையும் தனக்கு அடிமை என்று ஆக்கிக்கொண்டவனாக, அதன் விளைவாக மழைக்கால மேகம் போன்ற வடிவு கொண்டவனும், ரிஷபம் போன்று உள்ளவனும் ஆகிய த்ரிவிக்ரமனும் வரவில்லை. எண்ணிப் பார்ப்பதற்கும் மிகவும் கடினமாக உள்ள இந்த சிந்தனை என்ற மனநோய் உள்ள என்னை யார் காப்பாற்றுவார்கள்?

அவதாரிகை – “கண்டார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, வரையாதே ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரீவாமநனும் வருகிறிலன், சிந்தா வ்யஸநத்தைப் போக்குவாரார்?” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “காண்பவர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடியாக துன்பமும் தளர்வும் சூழ்ந்து நிற்கிறது. காலம் தாழ்த்தாமல் காப்பாற்றும் வாமநனும் வரவில்லை. எனது தளர்வைப் போக்குபவர்கள் யார்?”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் – (பெண் பிறந்தார்) பரதந்த்ர ஜந்மமாகையாலே முடியவும் பெறாதே, ம்ருது ஸ்வபாவைகளாகையாலே பிரிவும் பொறுக்கமாட்டாதேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகள் அநுபவிக்கிற மஹாது:கத்தைக் காணமாட்டேனென்று. (ஒண் சுடரோன் வாராதொளித்தான்) ஸர்வரக்ஷகன் பொறுக்குமித்தனை போக்கி, ரக்ஷணைகதேசத்திலே அந்வயித்தவர்களுக்குப் பொறுக்கப்போமோ? புருஷோத்தமன் பொறுக்குமத்தனை போக்கி, புருஷர்களால் பொறுக்கப்போமோ? தன் தோற்றரவிலே ஸகல க்லேசமும் போம்படியான ப்ரகாசத்தையுடையவனும் வாராதே மறைந்தான். “வந்திலன்” என்னாதே “ஒளித்தானெ”ன்கிறது, “பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே” இத்யாதியாலே பகவதாஜ்ஞையாலே முப்பது வட்டம் வரவேணுமே; இங்ஙனேயிருக்கிறவன், “ஈச்வரனாஜ்ஞை மறுத்தால் வேணுமாகில் தலையை அறுத்துவைக்குமித்தனை அன்றே, இக்கொடுமை என் கண்ணால் காணப்போகாது” என்று ஈச்வர படர் தேடி வந்தாலும் “ஒளியவன் விசும்பியங்குந் தேரும் போயிற்று” என்னக்கடவதினே. வரவுக்கு ஸூசகமும் காணவொண்ணாதபடி மறைந்தது; “ஸோபி ரேணுர் ந லக்ஷயதே”, “சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான்” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் – (பெண் பிறந்தார்) – “மற்றவர்கள் வசப்பட்டதால், முடிந்து போகவும் இயலவில்லை. மென்மையான இயல்பு கொண்டதால், பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்ளவும் இயலவில்லை”, என இப்படியாகப் பெண்கள் அநுபவிக்கும் பெரும் துக்கத்தை நான் காண மாட்டேன் என்று எண்ணியவனாக. (ஒண் சுடரோன் வாராது ஒளித்தான்) - அனைவரையும் பாதுக்காக்கும் புருஷோத்தமனால் இதனை பொறுத்துக் கொள்ள இயலுமோ? ஆனால் பாதுகாத்தல் என்பதில் ஓரளவு ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களால் பொறுக்க இயலுமோ? சாதாரண புருஷர்களால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலுமோ? அல்லது, “ஒரு சேதனாக உள்ள சூரியனால் கூடப் பொறுக்க இயலவில்லை; அனைத்தையும் காக்கும் ஈச்வரன் எப்படிப் பொறுந்தும் கொள்கிறானோ?” என்றும் பொருள் கூறலாம். தனது உதயம் மூலம்

அனைத்து துன்பங்களும் போக்கும்படியான ப்ரகாசம் கொண்ட சூரியன் இப்போது வராமல் நிற்கிறான். “வந்திலன்” என்று கூறாமல் பாசுரத்தில் ஏன் “ஒளித்தான்” என்று கூறினார்? தைத். (2-8) – பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே - அவனிடம் உள்ள பயத்தால் காற்று வீசுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானுடைய கட்டளை காரணமாக முப்பது நாழிகைக்கு ஒருமுறை சுற்றி வரவேண்டும்; இப்படி உள்ள சூரியன், “ஸர்வேச்வரன் தனது ஆணையை மறுத்தால் எனது தலையை அறுப்பான். அறுத்துவிட்டுப் போகட்டும். இவள் படும் துன்பத்தை எனது கண்களால் நான் காண இயலாது”, என்று ஈச்வரனுடைய ஏவலாட்கள் டேடி வந்தாலும், அவர்கள் காணாதபடி ஒளிந்தான். பெரியதிருமொழி (8-5-2) – ஒளியவன் விசம்பு இயங்கும் தேரும் போயிற்று – என்பதற்கு ஏற்ப தனது தேர் முதலானவற்றையும் சேர்த்து ஒளித்தான். அதாவது சூரிய உதயத்திற்கான எந்த ஒரு அறிகுறியும் காண இயலாதபடி மறைந்துள்ளான். ஸ்ரீவிபு. (5-18-31) – ஸ: அபி ரேணுர் ந லக்ஷ்யதே – தூசியும் காணப்படவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, பெரியதிருமொழி (9-4-6) – சுழன்றிலங்கு வெங்கதிரோன் தேரோடும் போய் மறைந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (இம்மண்ணளந்த) இப்பூமிக்கு என்னதுயருண்டாய் அளந்து கொண்டான். பூமிக்கு மஹாபலியாலுண்டான இடரளவோ எனக்கு ராத்ரியாலுண்டான இடர். வரையாதே எல்லாரையும் ரக்ஷிக்குமவன். (கண் பெரிய செவ்வாய் இத்யாதி) க்ருபையால் பெரியனாய் பூமியை அளந்து, பூமியில் உள்ளார் விடாய்போம்படி குளிரக் கடாசுடித்து, அத்தாலுண்டான ப்ரீதி ப்ரகர்ஷந் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே சிவந்த அதரத்தையுடையவனாய். (எம்) ஸர்வ விஷயமாகப் பண்ணும் ரக்ஷணத்தையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனுமாய். (கார்) இவற்றை ரக்ஷிக்கையால் தன்னிறம் பெற்றிருப்பானுமாய். (ஏறு) “அது தன் பேறு” என்னுமிடந் தோற்ற மேனாணித்திருக்குமவனும் வருகிறிலன். “எம்” என்று ஸர்வ ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷய வர்க்கத்திலே தானும் அந்யதமையாகையாலே சொல்லுகிறான். “என்” என்று பாடமானபோது, பண்டு என்னோடே கலந்தத்தாலே தன்னிறம் பெற்று மேனாணித்திருந்தவன் என்கை.

விளக்கம் - (இம் மண் அளந்த) – இந்தப் பூமிக்கு என்ன துன்பம் ஏற்பட்டது என எண்ணி அளந்து எடுத்துக்கொண்டான்? மஹாபலியால் பூமிக்கு துன்பம் ஏற்பட்ட சிறிய அளவோ எனக்கு இரவால் ஏற்பட்ட துன்பத்தின் அளவு உள்ளது? யாரையும்

விடாமல் காப்பாற்றுபவன். (கண் பெரிய செவ்வாய் இத்யாதி) - தனது கருணையால் மிகவும் பெரியவனாகி நின்று, பூமியை அளந்து, பூமியில் உள்ளவர்களுடைய துன்பம் அனைத்தும் போகும்படி குளிர்மையாகக் கடாசுஷித்து, அதன் விளைவாக ஏற்பட்ட ப்ரீதியின் மிகுதி வெளிப்படும்படியாகப் புன்முறுவல் செய்வதால், சிவந்த உதடுகள் கொண்டவன். (எம்) - அனைத்து உயிர்கள் விஷயத்தில் காப்பாற்றும் தன்மை என்பதையே தனது இயல்பாகக் கொண்டவன். (கார்) - இவற்றைக் காப்பாற்றுவதால், தனது இயல்பான நிலையில் எப்போதும் உள்ளவன். (ஏறு) - இவ்விதம் காப்பாற்றுதல் என்பதைத் தனது பேறு என்றுள்ள நிலையை வெளிப்படுத்தும்விதமாகக் கர்வத்துடன் உள்ளவன்; ஆனால் இப்போது வராமல் உள்ளான். (எம்) - அனைத்தையும் காப்பாற்றும்போது அவ்விதம் காப்பாற்றப்படும் வஸ்துக்களில் தானும் உள்ளதால் “எம்” என்கிறான். இதனை, “என்” என்று எடுத்துக்கொண்டால், முன்பு என்னுடன் கலந்த காரணத்தால் தனது இயல்பை அவன் அடைந்தான்; அதனால் கர்வத்துடன் உள்ளான் என்பதாகக் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (வாரானால்) இரக்க வேண்டா, அளக்க வேண்டா, வடிவைக் காட்ட அமையும். (எண் பெரிய சிந்தை நோய்) “யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்” என்கிறபடியே வேதாந்தங்கள், “நிலமன்று” என்று மீண்ட பகவத் விஷயத்தை. பகவத் விஷயத்தை, இத்தனை போதும் பேசினார்; தம்முடைய சிந்தா வ்யதை, “மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற” ஜ்ஞாநத்துக்கும் அவிஷயமாயிராநின்றது. “எண் பெரியது” என்னுமித்தனை, “இவ்வளவு” என்னப்போகாது. பிரிந்த விஷயத்துக்கு அநுரூபமாயிறே சிந்தாவ்யதைதான் இருப்பது, அதுக்கு ஓரவதியில்லையே. “ததப்ராப்தி மஹாது:க”.

விளக்கம் - (வாரானால்) - யாரிடமும் சென்று யாசிக்கவேண்டாம்; எதனையும் அளக்கவேண்டாம்; தனது திருமேனியின் வடிவழகைக் காண்பித்தால் மட்டுமே போதுமானது. (எண் பெரிய சிந்தை நோய்) - கேந உபநிஷத்தத்தில் - யஸ்ய அமதம் தஸ்ய மதம் - யார் ப்ரஹ்மத்தை அறியவில்லை என்று எண்ணுகிறானோ, அவனே அறிந்தவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “இவனைக் குறித்து முற்றிலுமாக அறிய இயலாது” என்று கைவிட்டுத் திரும்பிய வேதாந்தங்கள் கூறும் பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து இதுவரை உரைத்தார்; தான் பிரிந்துள்ள விஷயத்திற்கு ஏற்ப அல்லவோ

சிந்தனையின் துன்பமும் இருக்கும்? அதற்கு ஓர் எல்லை இல்லை அல்லவோ? ஸ்ரீவிபு. (5-13-21) – தத் அப்ராப்தி மஹாது:க: - அவனைப் பெறாமல் உள்ளது என்பதே பெரிய துக்கம் ஆகும் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (சிந்தை நோய் தீர்ப்பாரார்) சிந்தாவ்யதை போமித்தனையே வேண்டுவது, அவனை மறக்கவுமமையும். “ஏது செய்தால் மறக்கேன்” என்னுமவர்களிறே இவர்கள்தான், அவனை மறக்கவுமாம் நினைக்கவுமாம், வ்யஸநம் போமித்தனையே வேண்டுவது. இப்போது மறக்கவும் என்னுமவர்களிறே இவர்கள்தான், அவனை மறக்கவுமாம் அமையும் என்றது, மறக்கை உத்தேச்யமாய்ச் சொன்ன வார்த்தையன்றே; ஓடுகிற வ்யஸநாதியத்தைச் சொன்னபடியிறே. அலாப தசையில் ஸ்ம்ருதிதான் மிகவும் ஆற்றாமைக்கு உடலாயிருக்குமிறே, “கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர்”, “காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கு அது காலன்” என்னக் கடவதிறே. (என்னையே) இவ்வயக்தி ஒன்றுக்குமேயுள்ளதொரு வ்யஸநமாயிற்று. நாட்டார் ஸ்மரித்து து:க நிவ்ருத்தி பண்ணிக் கொண்டு போகாநின்றார்களிறே; அது செய்யலாமிறே ஸாதந புத்த்யா இழிந்தார்க்கு; “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று ஸ்ம்ருதி தன்னையே விதியாநின்றதிறே; அவனுடையபடியிலே இழிந்தார்க்கிறே இதுள்ளது.

விளக்கம் - (சிந்தை நோய் தீர்ப்பார் ஆர்) - மனத்தின் துன்பம் போக்கும் நிலையை மட்டுமே வேண்டுகிறேன், அவனை மறந்தாலும் சரியே ஆகும். பெரிய திருமொழி (9.3.3) ஏது செய்தால் மறக்கேன் - என்னும்படி உள்ளவர்கள் இவர்கள்; ஆயினும் அவனை மறத்தல், நினைத்தல் என்பதாக எப்படி இருந்தாலும், மனதில் உள்ள துன்பம் நீக்குதல் என்பதை மட்டுமே விரும்பியபடி உள்ள நிலை. “அவனை மறக்கவும் இயலும்” என்று கூறிய சொற்களானவை, அவனை மறக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கூறப்பட்டவை அல்ல; துன்பத்தின் மிகுதி காரணமாகவே கூறப்பட்டதாகும். பிரிவு ஏற்படும்போது, நினைவு என்பதே மிகுந்த துன்பத்திற்குக் காரணமாக அமையும் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (9-5-8) - கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-5-7) – காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கு அது காலன் – என்றும் கூறுவது காண்க.(என்னையே) - இவளுக்கு மட்டுமே உள்ள துன்பம் ஆயிற்று; ஊரில் உள்ளவர்கள் த்யானம் மூலம் தங்களுடைய துக்கங்களைப் போக்குகிறார்கள் அல்லவோ? ஸாதந புத்தி

கொண்டவர்கள் இவ்விதம் செய்யலாம் அல்லவோ? நிதித்யாஸிதவ்ய: - அவனே த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, நினைவுகள் மட்டுமே விதிக்கப்பட்டுள்ளது; அவனைக் குறித்த சிந்தனையில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே இத்தகைய துன்பம் உள்ளது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 78)

30. விலாஸ விக்ராந்த பர அவர ஆலயம் நமஸ்யத் ஆர்த்தி சஷபணே க்ருத சஷணம்
தநம் மதீயம் தவ பாத பங்கஜம் கதா நு ஸாக்ஷாத்தகரவாணி சசஷுஷா

பொருள் - ஒரு விளையாட்டு போன்று மிகவும் எளிதாக அளக்கப்பட்டதான தேவர்களுடைய மேல் லோகங்கள் மற்றும் மனிதர்களுடைய கீழ் லோகங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டதும், வணங்கியவர்களுடைய அனைத்து துக்கங்களையும் போக்கும் விஷயத்தில் எப்போதும் நிலையாக உள்ளதும், எனக்குச் செல்வமாக உள்ளதும் ஆகிய உனது திருவடித் தாமரைகளை நான் எனது கண்களால் எப்போது காணப் போகிறேன்?

அவதாரிகை - இப்படி விளம்ப ஹேதுவில்லாத ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்கரஹித்தவராகையாலே, க்ரம ப்ராப்தி பற்றாதே த்வரை ப்ரேரிக்க, “கூவிக் கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ” என்கிறார். ப்ரபத்தி பலமான பரபக்தியாலே “கனை கழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்” என்றும், “காணக் கருதுமென் கண்ணே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “கண்ணாலே காண்பது என்று?” என்கிறார் என்றுமாம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் காலதாமதம் ஏற்படுத்தாமல் உள்ளதான ஸர்வேச்வரன் என்னும் ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றியவர் என்பதால், முறைப்படி அடையவேண்டிய காலம் வரை காத்திருக்க இயலாமல், வேகம் என்பது இவரைத் தூண்டியபடி உள்ளது. ஆகவே, திருவாய்மொழி (6-9-9) - கூவிக் கொள்ளும் காலம் இன்னம்

குறுகாதோ - என்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; ப்ரபத்தியின் பலனாக உள்ள பரபக்தி காரணமாக, திருவாய்மொழி (6-3-10) - கனை கழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-5-1) - காணக் கருதுமென் கண்ணே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “எனது கண்களால் காண்பது எந்த நாளில்?” என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்